

РЕШЕНИЕ

№ 1210

гр. Варна, 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 8 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ралица Райкова

при участието на секретаря Гергана Ж. Дженкова
като разгледа докладваното от Ралица Райкова Гражданско дело № 20233110100204 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявен от „ЕОС ****“ ЕООД срещу С. Д. Л. установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 9, ал. 1 ЗПК, вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ за установяване съществуването на паричното притезание, удостоверено в Заповед № 4148/13.08.2021 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 11712/2021 г. по описа на Районен съд – Варна, 31 с-в, за сумата от 1532,35 евро, частична претенция от 13 709,92 евро, представляваща главница, дължима по Договор за банков потребителски кредит № 339/0197/15186291 от 22.06.2012 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 10.08.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че по силата на Договор за банков потребителски кредит от 22.06.2012 г. „У.К.Б.“ АД е предоставило на ответницата кредит в размер на 15 000 евро при годишен лихвен процент към датата на сключване на договора в размер на 12,50%. Кредитополучателят се задължил да погасява задължението си на 120 месечни анюитетни вноски, включващи главница и лихва, в общ размер на 231,30 лв., считано от 22.07.2012 г., като крайният срок на договора е 22.06.2022 г. Сочи се, че ГПР е в размер на 15,8124%. Поддържа се, че на 23.11.2015 г. е сключен договор за продажба и прехвърляне на вземания, по силата на който ищецът е придобил вземането спрямо длъжника, произтичащо от процесния договор. Навежда се, че въз основа на заявление по чл. 410 ГПК е образувано ч.гр.д. № 11003/2020 г. по описа на Районен съд – Варна и е издаден изп. лист за част от задължението, въз основа на който е образувано изп.д. № 1223/2020 г. по описа на ЧСИ Петя И., рег. № 883. На 15.02.2021 г. длъжникът погасил доброволно и изцяло задължението по образуваното изп. дело. Сочи се, че след извършеното частично погасяване други плащания не са извършени, поради което непогасената главница по кредита към датата на подаване на исковата молба и заявлението по чл. 410 ГПК е в размер на 13709,92 евро. В уточняваща молба от 29.09.2022 г., депозирана по в.гр.д. № 1890/2022 г. по описа на Окръжен съд – Варна при първото разглеждане на делото, ищецът е уточнил, че исковият период от 10.08.2016 г. до 10.08.2021 г. обхваща вноски с падежи, както следва: от вноската № 38

от погасителния план с падеж 20.08.2016 г. до вноса № 109 с падеж 20.07.2021 г. Моли за уважаване на исковата претенция и присъждане на сторените разноси.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответницата С. Д. Л. е депозирала отговор на исковата молба, с който изразява становище за неоснователност на предявения иск. Оспорва исковата претенция по размер и релевира възражение за погасяването ѝ по давност. Твърди се, че ответницата е получила нотариална покана от „У.К.Б.“ за предсрочна изискуемост на кредита на 30.10.2015 г., поради което петгодишната давност е изтекла на 30.10.2020 г. за всички непогасени суми по кредита. При тези съображения моли за отхвърляне на предявения иск и присъждане на адвокатско възнаграждение. В съдебно заседание на 31.03.2023 г. ответната страна пояснява, че поканата е получена на 20.10.2015 г.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Установява се от представения по делото Договор за банков потребителски кредит на физическо лице (по закона за потребителския кредит) № 339/0197/15186291 от 22.06.2012 г. и Погасителния план към него (приложен по в.гр.д. № 1890/2020 г. по описа на Окръжен съд – Варна), че между „У.К.Б.“ АД и С. Д. Л. е възникнало валидно облигационно правоотношение, по силата на което ответницата е получила от кредитора сумата от 15 000 евро, със задължение да я върне при условията на договора на 120 равни месечни погасителни вноски всяка в размер на 231,30 евро, при годишен лихвен процент от 12,50 % и ГПР в размер на 15,8124%, като крайният срок на за връщане на кредита е 22.06.2022 г.

В чл. 17 от договора за кредит е уговорено правото на кредитора да обяви непогасената част от кредита, ведно с лихвите за просрочие, за незабавно и предсрочно изискуеми при неизпълнението на което и да е от задълженията на кредитополучателя по договора или ОУ и/или при пълно или частично неплащане на което и да е парично задължение по кредита.

Изяснява се от представената от ответницата нотариална покана с рег. № 9538/14.10.2015 г., получена от нея на 20.10.2015 г., видно от приложената разписка (л. 11 от настоящото дело), че поради неплащане в договорените срокове на дължими суми по договора за кредит „У.К.Б.“ АД е обявило вземанията си по процесния договор за кредит за изцяло и предсрочно изискуеми по см. на чл. 60, ал. 2 ЗКИ. В поканата е посочено, че към 16.04.2015 г. просроченото и дължимо към Банката задължение по договора възлиза на общо 16 811,95 евро, от които главница – 13 723,54 евро и лихви – 3088,41 евро.

Представени са следните писмени доказателства – Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 23.11.2015 г., Приложение № 1 към същия договор и потвърждение от „У.К.Б.“ АД за прехвърлянето на ищеца вземанията, които има, посочени в Приложение № 1 към Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 23.11.2015 г., в т. ч. и спрямо кредитополучателя С. Д. Л. по договора за кредит, от които главница в размер на 26840,91 лв. и лихви в размер на 9600,90 лв. Представено е и пълномощно (л. 22-27 от гр.д. № 15363/2021 г.), с което цедентът е упълномощил цесионера да уведоми, съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, всички длъжници за сключения договор за цесия от 23.11.2015 г., както и пълномощно, с което „ЕОС ****“ ЕООД е преупълномощило „Адвокатско дружество – Иванов и Денев“ с правата да уведомяват всички длъжници по законоустановения ред за прехвърлянето на вземанията на дружеството по силата на сключени договори с банки, финансови институции, кредитни институции и др. небанкови търговски дружества. Приложено към исковата молба е писмо – уведомление, с което цесионерът уведомява длъжника за извършената цесия.

Изяснява се от материалите по приложеното ч.гр.д. № 11003/2020 г. по описа на

Районен съд – Варна, че на 04.09.2020 г. „ЕОС ****“ ЕООД е подало заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за част от вземанията, предмет на процесния договор за кредит и прехвърлени му с договора за цесия, а именно за сумата от 1021,57 евро за главница, равняваща се на 2000 лв. по фиксинга на БНБ, частична претенция от общо 13 709,92 евро, равняващи се на 26 840,91 лв. по фиксинга на БНБ, и за сумата от 510,78 евро – договорна лихва, равняващи се на 1000 лв. по фиксинга на БНБ, частична претенция от 4903,99 евро, равняващи се на 9600,90 лв. по фиксинга на БНБ. Изрично в заявлението си заявителят – ищец в настоящото производство е признал, че кредитът е обявен за предсрочно изискуем, поради което задълженията на длъжника по договора са изискуеми изцяло.

Така подаденото заявление е уважено като е издадена Заповед № 4789/08.09.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за горепосочените суми, която е връчена на длъжника на 06.10.2020 г. и след изтичане на срока за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК, а именно на 09.11.2020 г. е влязла в законна сила. За сумите, предмет на заповедта по чл. 410 ГПК, в полза на заявителя е издаден изпълнителен лист от 18.11.2020 г.

Не се спори между страните, че за събиране на горепосочените вземания е образувано изп. дело № 1223/2020 г. по описа на ЧСИ Петя И., рег. № 883, като на 15.02.2021 г. ответницата е заплатила доброволно сумата от 1021,57 евро, равняващи се на 2000 лв., като е останала неплатена част от дълга в размер на 7692,79 евро, съобразно направените в о.с.з., проведено на 31.03.2023 г., признания на факти от процесуалните представители на страните. Не се твърди от страните, че ответницата е извършвала други плащания по договора за кредит през срока му на действие, респ. не се сочат и доказателства за такива обстоятелства.

При така установените обстоятелства съдът достига до следните правни изводи:

Възникването на претендираното от ищеца спорното право се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) наличието на действително правоотношение по договор за паричен заем, по силата на който кредиторът предоставя на потребителя кредит под формата на заем или разсрочено плащане, а потребителят се задължава да върне получената сума съгласно погасителния план и условията, уговорени в договора; 2) кредиторът да е предоставил на потребителя уговорената сума; 3) кредиторът да е изпълнил задълженията си, произтичащи от императивните правила за защита на потребителите относно предоставяне на необходимата писмена информация за съдържанието на условията по кредитите, вкл. обективните критерии, въз основа на които разходите могат да се изменят; 4) индивидуалното договаряне на условията по договора, както и да обосноват договарянето на размера на лихвите и останалите разходи в съответствие с типични разходи на кредитора и обичайна печалба и 5) наличие на валидно сключен договор за цесия и съобщаването на длъжника за цесията.

Установено е по делото, че между С. Д. Л. и „У.К.Б.“ АД е възникнало облигационно правоотношение по Договор за банков потребителски кредит на физическо лице (по закона за потребителския кредит) № 339/0197/15186291 от 22.06.2012 г., съгласно условията на който кредиторът е предоставил на ответницата кредит в размер на 15 000 евро, който тя е следвало да върне на равни месечни вноски в срок до 22.06.2022 г.

На основание чл. 60, ал. 2 ЗКИ, вр. чл. 17 от договора за кредит поради неизпълнение на задълженията на кредитополучателя да заплаща дължимите вноски по кредита, кредиторът е упражнил потестативното си право с едностранно волеизявление да промени правната сфера на кредитополучателя, като отнема преимуществото на уговорения в негова полза срок с изпратената до ответницата нотариална покана от 14.10.2015 г., с която е обявил вземанията си по договора за кредит за изцяло и предсрочно изискуеми. Волеизявлението на банката за обявяване на

предсрочната изискуемост е достигнало до ответницата на 20.10.2015 г., когато е получила изпратената от „У.К.Б.“ АД нотариална покана. Следователно от тази дата е задълженията по договора за кредит, в т.ч. непогасената главница и лихва, са станали изискуеми в пълния им размер.

При съвкупния анализ на цитираните доказателства се установява, че вземанията на кредитора по договора за кредит от 22.06.2012 г., са прехвърлени на настоящия ищец чрез цитирания договор за цесия от 23.11.2015 г., като ответницата не оспорва, че е уведомена за прехвърлянето на вземанията по договора за кредит на ищеца. В допълнение следва да се посочи, че съгласно съдебната практика на ВКС, обективирана в Решение № 123 от 24.06.2009 г. по т.д № 12/2009 г. на II т.о. и Решение № 3 от 16.04.2014 г. по т.д. № 1711/2013 г. на I т.о., уведомление, изходящо от цедента, но приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника със същата, съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл. 99, ал. 3 пр. първо ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Следователно, с факта на редовното връчване на препис от исковата молба и доказателствата към нея, включващи договора за цесия, пълномощното и уведомление за извършената цесия, изходящо от цедента чрез неговия пълномощник, длъжникът е бил редовно уведомен за извършената цесия. Получаването на уведомлението е факт, настъпил в хода на процеса, който е от значение за спорното право и поради това следва да бъде съобразен при решаването на делото на основание чл. 235, ал. 3 ГПК.

Съгласно разпоредбата чл. 114, ал. 1 ЗЗД обаче петгодишната давност по чл. 110 ГПК за погасяване на прехвърлените в полза на ищеца с договора за цесия от 23.11.2015 г. вземания по договора за кредит от 22.06.2012 г. е започнала да тече от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на първоначалния кредитор „У.К.Б.“ АД за обявяването на предсрочната изискуемост, а именно на 20.10.2015 г. и изтича на 20.10.2020 г.

С подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 04.09.2020 г. е спряна давността и прекъсната с изтичането на срока за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК срещу издадената Заповед № 4789/08.09.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 11003/2020 г. по описа на Районен съд – Варна, но само по отношение на предявената частичната претенция от 1021,57 евро за главница, равняваща се на 2000 лв. по фиксинга на БНБ от общо 13 709,92 евро, равняващи се на 26 840,91 лв. по фиксинга на БНБ, и за сумата от 510,78 евро – договорна лихва, равняващи се на 1000 лв. по фиксинга на БНБ, частична претенция от 4903,99 евро, равняващи се на 9600,90 лв. по фиксинга на БНБ.

За останалата непредявена част от вземането за главница обаче давността е продължила да тече – арг. чл. 116а ГПК. Следователно, с изтичането на общата 5-годишна давност на 20.10.2020 г., при липса на твърдени и доказани други действия, осъществени преди тази дата, с които да се прекъсне или спре давността, незаплатеният остатък от главницата, е погасен по давност. Направеното от ответницата доброволно плащане на 15.02.2021 г. на сумата от 2000 лв. е след изтичане на давностния срок, поради което е ирелевантно за прекъсването на давността. В този смисъл и предявената в настоящото производство частична претенция за главница от 1532,35 евро се явява погасена по давност.

С оглед изложените съображения предявения установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 9, ал. 1 ЗПК, вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в тежест на ищеца следва да бъдат възложени съдебни разноски за сумата от 600 лв., представляваща възнаграждение за процесуално представителство на адвоката, предоставил безплатната правна помощ на ответницата в исковото производство, съгласно чл. 38,

ал. 1, т. 3 ЗА и чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Районен съд – Варна

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ЕОС ****“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, срещу С. Д. Л., ЕГН *****, с адрес ***, установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 9, ал. 1 ЗПК, вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ за установяване съществуването на паричното притезание, удостоверение в Заповед № 4148/13.08.2021 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 11712/2021 г. по описа на Районен съд – Варна, 31 с-в, за сумата от 1532,35 евро, частична претенция от 13 709,92 евро, представляваща главница, дължима по Договор за банков потребителски кредит № 339/0197/15186291 от 22.06.2012 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 10.08.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА „ЕОС ****“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, **да заплати** на адвокат В. А. С., вписан в Адвокатска колегия – Варна, личен номер на адвокат № 1300011390, с адрес гр. Варна, ул. „Бачо Киро“ № 1, ет. 8, офис VIII-3, сумата от **600 лв.** (шестстотин лева), представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена в полза на ответницата С. Д. Л. безплатна адвокатска помощ в исковото производство на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд – Варна в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от Решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____